

Mỗi Ngày Mùa Đông

Mỗi ngày mùa Đông hình như chỉ một?
Con sông nhiều khúc...vẫn chỉ hai bờ!
Tôi đang trong mơ nhìn ngày rớt xuống
Nhìn chòm nắng muộn gọi khẽ hoàng hoa...

Dòng thơ xót xa trong tôi ứa máu
Ngọn núi kiêu ngạo trước tôi chìm đầu?
Biển nào cũng sâu bởi vì biển nhớ!
Cây đa cổ độ mà không có đò...

Tôi nói với mưa? Thưa không! Chỉ tuyết!
Ôi tuyết đẹp tuyết, tên cô gái chẳng?
Tuyết Fansipan hay trắng Rạch Giá?
Bao giờ mệt lả hỡi sóng thời gian?

Bao giờ chiều vàng những hoàng hôn cũ
mà đừng tím rữ như chiều hôm nay?
Bao giờ, hỏi ai? Bà Mỹ hàng xóm?
Không còn về muộn...Bà đã đi xa!

Ngày ngày trôi qua sáng trưa chiều tối
tôi băng vũng lội thấy mình trơ vơ...
không ai đứng chờ bên kia mưa, nắng
Quê Hương xa vắng cả mây cuối trời!

Hoa quỳ nở rồi, mùa này, tôi biết
Đà Lạt tôi biệt, nhớ hoa có mùa
Nhớ mình, giấc mơ chưa lần chớp mắt
Tuổi Xuân xanh ngắt. Hoa quỳ thật vàng...

*Ai vừa đi ngang?
Tôi, người, thất thiếu?
Chiều hình như thiếu cọng khói lam bay...*

Trần Vấn Lệ